

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Gerontio, & Maximo. De Honorij exercitu, quo modo Gerontius
obsessus & intefectus sit, ac de vxore eius. Capvt XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

gestis ad patrem reuersus est, praesidio constituto ex milibus suis in aditu Hispaniae, quem obsecrantibus Hispanis pro veteri consuetudine custodire non concessit, quae res postea causa fuit, ut omnes qui hic erant constituti interficerentur. Nam collapsa Constantini potentia, recolligentes sese Vandali, Sueui, Alani, gentes Barbarae aditum istum occupant, & multa praesidia, multasque vrbes tum Hispanorum tum Gallorum capiunt, & cum his etiam Tyranni praefectos: Constantinus igitur cum sibi haec ex animi sententia rem gerere videretur, Constantem filium ex Caesare Augustum fecit, & mox ipse Italiam inuadere cogitauit. Cum itaque Coctias Alpes superasset, Lyberonam Liguria ciuitatem venit: & cum iam Eridanum transiturus esset, per eandem viam reuersus est, quod Alarichi mortem intellexisset, qui cum dux esset Honorij eo nomine suspectus, quod Constantino faueret, vniuersi Occidentalis Imperij praefecturam sibi commissam tunc temporis habebat. Cum autem pro consuetudine principum, ex processu quopiam tum reuerteretur Imperator, statim equo descendens publice gratias Deo nuncupatis precibus egit, quod esset in hidiatore manifestò liberatus. Constantinus autem fugiens Arelatum se recepit, quo & Constans eius filius eodem tempore ex Hispania profugiens redierat. Collapsa enim Constantini potentia recolligentes sese Vandali, Sueui, & Alani, Pyrenaeum montem prope occupant, cum fertilem & opulentissimam regionem esse audissent, & quia negligentes erant illi, quos in praesidio Constans ibi reliquerat, etiam in Hispaniam irruerunt.

*De Gerontio, & Maximo. De Honorij exercitu,
quo modo Gerontius obsessus & interfectus
sit, ac de vxore eius. CAPVT XIII.*

Interea temporis Gerontius inter Duces Constantini praecipuus, hostis illi factus est: & Maximum, familiam suam, quem ad Tyrannidem accommodatū iudicabat, Imperiali ornatu induit, ac Taracona morari permittit, ipse

SOZOMENI HISTOR.

ipſe verò aduerſus Conſtantinum exercitum eduxit, eo propoſito, vt in tranſitu Conſtantiem eius filium viennæ comorantem conficeret. Conſtanti- nus igitur cum intellexiſſet, id quod de Maximo actum erat, Ebodichū ducem ſuum ad vltiores Rhēni partes miſit, vt Francoſ & Alamānoſ in auxilium vocaret, Conſtanti autem filio ſuo Viennæ ac cæterarum ibi ciuitatum cuſtodiam commiſit. Ac Gerontius quidem cum Arelatum caſtra mouiſſet ciuitatem oppugnauit. Non multo autem poſt exercitu Honorij aduerſus Tyrannum aduentante, cui præerat Conſtanti Imperatoris Valentiniani pater, ſtatim fugit cum paucis quibuſdā militibus, nā eorū plurimi ſe Conſtanti cōiunxerant: milites igitur in Hiſpania Gerontium ob ſurgam factam contemptu dignum rati, interficere ſtatuērūt, & concurſu facto domum eius circumuallant: Ille verò cum Alano vno neceſſario ſuo pauciſque ſeruis, eiacula- tis de ſuper ſagittis vltra trecentoſ militeſ interficit. ſagittis tandem deficientibus ſerui auſugiunt, & clam ſeſe de domo illa demittēteſ euadūt, ac Gerontius quidē quīſ & ipſe eodem modo ſaluari potuerit, tamen Nonnichie vxoris amore detentus, noluit. Itaque cum militeſ ignem domo mane immiſiſſent, nullam habens deincepſ ſpem ſalutiſ, Alano familiari ſuo volenti caput amputat, & deinde propriæ vxori quoque, lamentanti & ſeiſam cum lachrymiſ in gladium ingerenti, ac potiuſ quā in alteriuſ poteſtatem perueniat, vnā cum marito perire cupienti, & munuſ hoc vltimuſ ab eo impetrare flagitanti. Atque hæc quidē mulier ſatiſ viriliter, & vt illiuſ Religionē dignuſ fuit, (erat enim Chriſtiana) mortua eſt, ſui memoriam ſtabiliorem poſteritati relinquens, quā que obliuione obſcurari poſſet. Gerontiuſ porrò cum ſe tertio percuiſſet, nec tamen vulnuſ lætale accepiſſe ſenſiſſet, euaginato gladiolo, quem fœmori alligatuſ habebat, ſibi ipſi cor tranſfixit.

De